

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Mgr. P. K.**, zastoupen Mgr. Tomášem Ferencem, advokátem se sídlem Nádražní 58/110, Praha 5, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, za účasti: **I) Městská část Praha – Slivenec**, se sídlem K Lochkovu 6, Praha 5, **II) Městská část Praha – Velká Chuchle**, se sídlem U Skály 2/262, Praha 5, obě zastoupeny JUDr. Stanislavem Polčákem, advokátem se sídlem Řehenice 10, Pyšely, v řízení o kasačních stížnostech žalovaného a osob zúčastněných na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 8. 2024, č. j. 8 A 102/2022 – 87, ve znění opravného usnesení ze dne 12. 9. 2024, č. j. 8 A 102/2022 – 94,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **s e z a m í t a j í**.
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasačních stížnostech.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozsudek Městského soudu v Praze

[1] Úřad městské části Praha 16 (dále jen „*stavební úřad*“) rozhodnutím ze dne 14. 9. 2021, č. j. 15416/2021/OVDŽP (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), umístil podle § 79 a § 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), účinného do 31. 12. 2023, na pozemcích v katastrálním území Velká Chuchle a v katastrálním území Slivenec (dále jen „*stavební pozemky*“) stavbu nazvanou „*Stavba č. 0042474 – Sanace a revitalizace skládky Velká Chuchle*“ (dále jen „*stavba*“).

Na stavebních pozemcích se nachází skládka odpadů, na níž bylo skládkování ukončeno v roce 1986 a následně proběhlo překrytí jejího povrchu zeminou a osetí trávou. Obsahem stavby má být zejména utěsnění koruny stávající skládky, odvodnění úpatí a povrchu skládky a dále vybudování pozemní komunikace pro pěší a rekreačního areálu. Žalobce, který je vlastníkem pozemků parc. č. XA a XB v katastrálním území V., jež jsou ve všech směrech obklopeny stavebními pozemky, podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 8. 2022, č. j. MHMP 1253780/2022, zamítl.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 15. 11. 2023, č. j. 8 A 102/2022 - 57 (dále jen „*první rozsudek městského soudu*“), zamítl. Proti prvnímu rozsudku městského soudu žalobce podal kasační stížnost. Nejvyšší správní soud jej poté rozsudkem ze dne 9. 5. 2024, č. j. 6 As 366/2023 - 46, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Důvodem zrušení prvního rozsudku městského soudu bylo, že se nevypořádal s námitkou žalobce týkající se nedostatku posouzení vlivů stavby na životní prostředí. Městský soud následně rozsudkem ze dne 13. 8. 2024, č. j. 8 A 102/2022 - 87, ve znění opravného usnesení ze dne 12. 9. 2024, č. j. 8 A 102/2022 - 94, zrušil rozhodnutí žalovaného a stavebního úřadu a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Městský soud se v napadeném rozsudku zabýval právě námitkou, že stavba představuje zařízení k odstraňování nebo využívání nebezpečných odpadů spalováním, fyzikálně-chemickou úpravou nebo skládkováním, které je dle přílohy č. 1 bodu 53 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí) – dále jen „*zákon o posuzování vlivů na životní prostředí*“, předmětem posuzování vlivů na životní prostředí dle tohoto zákona. V této souvislosti uvedl, že se žalovaný touto námitkou zabýval na straně 10 svého rozhodnutí, kde pouze konstatoval, že „*dle dotčeného orgánu ochrany přírody předmětná stavba nesplňuje podmínky uvedené v ustanovení § 4 odst. 1 zákona EIA (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí – pozn. NSS) a není předmětem posuzování postupy podle zákona o EIA; veřejný zájem na ochranu životního prostředí v daném případě hájí dotčené orgány podle jiných složkových právních předpisů.*“ Následně konstatoval, že dle znaleckého posudku Ing. Benkoviče ze dne 13. 3. 2022 (dále jen „*znalecký posudek Ing. Benkoviče*“) doloženého v rámci správního řízení „*vzorky vrtů obsahovaly kromě jiného arsen, kyanidy, olovo atd.*“

[4] Městský soud se neztotožnil se závěrem žalovaného, že předmětem řízení není stavba, která by měla sloužit k ukládání odpadů, byť se v posuzované věci nejednalo o stavbu nové skládky, ale o revitalizaci dřívější skládky. Podle městského soudu se totiž jedná o „*zakonzervování tzv. černé skládky*“, která neprošla schvalovacím řízením, a na které se může kromě komunálního odpadu nacházet i nebezpečný odpad. Sanací takové skládky dojde k jejímu zakonzervování, čímž se dle městského soudu stane zařízením ke skládkování odpadu, na kterém již sice skládkování neprobíhá, přesto sloužilo a pořád slouží jako zařízení, kde je odpad skládkován. Pokud by se pak na takové skládce nacházel i nebezpečný odpad, jednalo by se logicky o zařízení ke skládkování nebezpečného odpadu, jehož vliv na životní prostředí nebyl posouzen.

pokračování

[5] Žalovaný se dle městského soudu tvrzením žalobce ohledně nebezpečných odpadů, které dokládal znaleckým posudkem, nezabýval. Městský soud navíc nemohl úvahy žalovaného v této souvislosti doplnit, jelikož se jednalo o odbornou úvahu založenou na správně zjištěném skutkovém stavu. Rozhodnutí žalovaného proto městský soud shledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů a z tohoto důvodu jej zrušil. Ze stejného důvodu pak zrušil i prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu. Městský soud správní orgány rovněž zavázal, aby v dalším řízení doplnily své skutkové závěry, zodpověděly otázku, zda se na skládce skutečně nachází nebezpečný odpad či nikoliv a následně vypořádaly související námitky žalobce.

[6] Proti rozsudku městského soudu podali žalovaný a osoby zúčastněné na řízení kasační stížnosti.

II. Kasační stížnost žalovaného, vyjádření osob zúčastněných na řízení

[7] Žalovaný [dále jen „stěžovatel a)“] napadá rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatel a) ve své kasační stížnosti uvádí, že městský soud dospěl k závěrům, které nemají oporu ve zjištěném skutkovém stavu. Konkrétně namítá, že městský soud bez bližšího zdůvodnění označil stavbu za „zakonzervování tzv. černé skládky“. Podle stěžovatele a) pak nelze dovodit, proč městský soud stávající rekultivovanou skládku považoval za „černou“ ani proč dospěl k závěru, že dochází k jejímu zakonzervování.

[9] Dle stěžovatele je účelem stavby vytvoření rekreačně oddychového areálu a zároveň omezení infiltrace srážkových vod do tělesa skládky zaizolováním temene skládky a vybudováním systému odvodnění povrchu skládky, aby nedocházelo k uvolňování kontaminantů ze skládkovaného materiálu do podzemních vod. Předmětem řízení tak dle stěžovatele a) není ani zakonzervování skládky ani umístění „Zařízení k odstraňování nebo využívání nebezpečných odpadů spalováním, fyzikálně – chemickou úpravou nebo skládkováním“ ve smyslu přílohy č. 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.

[10] Dále stěžovatel a) uvádí, že znalecký posudek Ing. Benkoviče, na který městský soud v napadeném rozsudku odkazoval, žalobce doložil až v průběhu odvolacího řízení a spojil jej s tvrzením, že utěsněním temene skládky dojde ke zvýšené koncentraci plynů či nestabilitě svahu. Stěžovatel a) má za to, že tyto námitky žalobce vypořádal, poukázal na jejich spekulativnost a uvedl, že předložený posudek nebyl zpracovaný pro posuzovanou stavbu a z jeho obsahu nelze dovodit žádnou překážku, která by umístění stavby bránila. Stěžovateli a) pak není zřejmé, jak více by se měl znaleckým posudkem Ing. Benkoviče, resp. obsahem kontaminantů v tělese skládky zabývat, jestliže podstatou stavby je snaha do tělesa skládky nezasahovat.

[11] Osoby zúčastněné na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele a) uvádí, že se s touto kasační stížností ztotožňují a dále opakují argumentaci ze své kasační stížnosti, která je rekapitulována níže.

[12] Žalobce se ke kasační stížnosti stěžovatele a) nevyjádřil.

III. Kasační stížnost osob zúčastněných na řízení

[13] Osoby zúčastněné na řízení [dále jen „stěžovatelé b)“] napadají rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů, které podřazují pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[14] Stěžovatelé b) namítají porušení svých procesních práv v řízení před městským soudem. Vydání prvního rozsudku městského soudu předcházelo veřejné jednání, na které byli stěžovatelé b) předvoláni. Po zrušení prvního rozsudku městského soudu proto stěžovatelé b) očekávali stejný postup, městský soud však jednání znovu nenařídil.

[15] Dále stěžovatelé b) uvádějí, že provedením stavby nevznikne nové „zařízení k odstraňování nebo využívání nebezpečných odpadů spalováním, fyzikálně – chemickou úpravou nebo skládkováním“, které by vyžadovalo posouzení vlivů na životní prostředí. Podstata stavby je dle stěžovatelů b) jiná. Stavba má minimalizovat zásah do tělesa skládky, zabránit kontaktům s tělesem skládky a omezit průsak srážkových vod do podloží.

[16] Požadavek městského soudu na zodpovězení otázky, zda se ve skládce nachází nebezpečný odpad, stěžovatelé b) považují za irelevantní. Stavba totiž nemá s nebezpečnými odpady žádnou souvislost.

[17] Závěr, že u podobných staveb, jako je ta v nyní projednávané věci, by bylo třeba obligatorně provádět posouzení vlivů na životní prostředí, by také podle stěžovatelů vedl k tomu, že obce takové stavby realizovat nebudou. V důsledku toho by tedy nedocházelo k revitalizaci starých či nelegálních skládek odpadů.

[18] Žalobce ani stěžovatel a) se ke kasační stížnosti stěžovatelů b) nevyjádřili.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasačních stížností a konstatoval, že byly podány včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobami oprávněnými (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, za stěžovatele a) jedná pověřená osoba s příslušným vysokoškolským právnickým vzděláním a stěžovatelé b) jsou zastoupeni advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu kasačních stížností (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v nich uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

IVa. Posouzení kasační stížnosti stěžovatele a)

[20] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval kasační stížností stěžovatele a), jelikož ten námitkou, že městský soud bez bližšího zdůvodnění označil stavbu za „zakonzervování tzv. černé skládky“, fakticky namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, přestože tuto námitku nepodřazuje pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[21] Nejvyšší správní soud připomíná, že ze zásady *iura novit curia* (soud zná právo) plyne, že stěžovatel není povinen podřadit tvrzené důvody kasační stížnosti pod konkrétní ustanovení zákona; soud je posuzuje podle jejich obsahu. Stěžovateli nemůže jít k tíži

pokračování

ani fakt, že námitky ve své kasační stížnosti chybně subsumuje pod zákonné důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud je oprávněn sám podřadit kasační námitky podle jejich obsahu pod důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s. (k tomu dále srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 – 50, č. 161/2004 Sb. NSS; všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[22] Případnou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku by byl Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 4 s. ř. s. povinen se zabývat z úřední povinnosti, a to i bez námítky stěžovatele a). Vlastní přezkum rozsudku je pak možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že je srozumitelný a vychází z důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje.

[23] Městský soud v rozsudku řádně a srozumitelně vyložil důvody svého rozhodnutí, vypořádal se se všemi podstatnými žalobními námitkami a jeho závěry jsou podpořeny srozumitelnou a logickou argumentací (viz odstavce 48 až 81 napadeného rozsudku). O tom, že je napadený rozsudek opřen o dostatek relevantních důvodů, ostatně svědčí i skutečnost, že stěžovatel a) s jeho závěry věcně polemizuje v kasační stížnosti, což by v případě nepřezkoumatelnosti rozsudku fakticky nebylo možné.

[24] Stěžovatel a) konkrétně namítá, že městský soud v napadeném rozsudku stavbu označil za „zakonzervování tzv. černé skládky“, aniž by tento závěr dále odůvodnil. V této souvislosti Nejvyšší správní soud podotýká, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí. Takovou překážku zdejší soud v odůvodnění napadeného rozsudku nenalezl. Skutečnost, že městský soud stavbu označil s určitou nadsázkou za „zakonzervování tzv. černé skládky“, totiž nebyla podstatná pro jeho rozhodnutí ani jeho následný přezkum. Z kontextu odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že se nejedná o „tvrdomyslný“ skutkový závěr, ale vskutku jen o jistý řečnický obrat, jímž chtěl městský soud vyjádřit to, že jde o skládku historickou, využívanou před listopadem 1989. Podstatným byl (jak bude podrobněji rozvedeno níže) teprve závěr, že skládka slouží jako zařízení, kde je odpad skládkován, a pokud by se na ní nacházel nebezpečný odpad ve smyslu § 7 zákona č. 541/2020 Sb., o odpadech (dále jen „zákon o odpadech“), jednalo by se o zařízení ke skládkování nebezpečného odpadu.

[25] Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

[26] Co se týče námítky stěžovatele a) týkající se účelu stavby; z rozhodnutí stavebního úřadu vyplývá, že stavba spočívá zejména v utěsnění horní části skládky, odvodnění a vybudování rekreačního areálu včetně pozemních komunikací na jejím místě. Je tedy pravdou, že předmětem správního řízení nebylo umístění (nového) zařízení k odstraňování odpadu skládkováním. To však městský soud netvrdil. V napadeném rozsudku městský soud dospěl k závěru, že skládka nadále slouží jako zařízení, kde je odpad skládkován (byť pod vrstvou zeminy), přestože na ní již aktivní skládkování neprobíhá. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[27] Podle § 11 odst. 2 písm. g) zákona o odpadech se skládkou rozumí *zařízení pro odstranění odpadů pomocí jejich řízeného povrchového nebo podpovrchového ukládání*. Skládkováním je pak právě ukládání odpadu na skládce jako jeden ze způsobů jeho odstranění (bod D1a přílohy č. 6 téhož zákona). Pojem „zařízení“ v § 11 odst. 2 písm. g) zákona o odpadech, je přitom nutno vykládat ve smyslu čl. 2 písm. g) směrnice Rady 1999/31/ES ze dne 26. dubna 1999 o skládkách odpadů (dále jen „*směrnice o skládkách odpadů*“), dle kterého se skládkou rozumí *místo pro odstraňování odpadů pomocí jejich povrchového nebo podpovrchového ukládání*. Skládkou je tedy jakékoliv místo, na kterém je ukládán odpad za účelem jeho odstranění.

[28] Dle § 37 odst. 2 až 5 zákona o odpadech se skládka provozuje ve třech fázích, přičemž pouze v první z těchto fází se provádí odstranění odpadu jeho řízeným ukládáním. Ve druhé fázi provozu skládky dochází k jejímu uzavírání a rekultivaci a ve třetí fázi probíhá následná péče o skládku. Uzavření a následnou péči o skládku rovněž upravuje čl. 13 písm. c) a d) směrnice o skládkách odpadů. Místo, na kterém byl odpad ukládán (skládkován), se tedy nadále považuje za skládku i po jeho uzavření (tj. ve chvíli, kdy na tomto místě již neprobíhá ukládání dalších odpadů), a dokonce i po jeho rekultivaci.

[29] Vzhledem k uvedenému je tedy nutné stavební pozemky v nyní projednávané věci považovat za skládku, resp. zařízení k odstraňování odpadů skládkováním.

[30] Jak bylo uvedeno výše, obsahem stavby v nyní projednávané věci je zejména utěsnění koruny skládky, odvodnění jejího úpatí a povrchu a dále vybudování pozemní komunikace pro pěší a rekreačního areálu. Provedením stavby tak dojde k fyzické úpravě skládky spočívající jednak ve změně toho, jak na skládku působí přírodní síly (utěsnění, odvodnění), jednak ve změně způsobu jejího využití (vybudování rekreačního areálu a související infrastruktury). Jinými slovy, dojde ke **změně zařízení k odstraňování odpadu skládkováním**. Pokud by se navíc na skládce nacházel nebezpečný odpad ve smyslu § 7 zákona o odpadech, jednalo by se o změnu zařízení ke skládkování nebezpečného odpadu, resp. zařízení k odstraňování nebo využívání nebezpečných odpadů spalováním, fyzikálně-chemickou úpravou nebo skládkováním, tedy o změnu záměru ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.

[31] Výše uvedený závěr vyplývá rovněž z judikatury Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“). V rozsudku ze dne 17. 3. 2011, ve věci C-275/09, *Brussels Hoofdstedelijk Gewest a další*, SDEU uvedl, že „ze samotného znění čl. 1 odst. 2 směrnice 85/337 (směrnice Rady 85/337/EHS ze dne 27. června 1985 o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí – pozn. NSS) vyplývá, že se pojem ‚záměr‘ týká fyzických prací nebo zásahů.“ Dále v rozsudku ze dne 19. 4. 2012, ve věci C-121/11, *Pro-Braine a další*, SDEU uvedl, že „výraz ‚záměr‘ se vztahuje k pracím nebo zásahům měnícím fyzický stav daného místa“ a v této souvislosti dospěl k závěru, že „konečné rozhodnutí o dalším provozování stávající skládky přijaté podle čl. 14 písm. b) směrnice Rady 1999/31/ES ze dne 26. dubna 1999 o skládkách odpadů na základě plánu úprav představuje ‚povolení‘ ve smyslu čl. 1 odst. 2 směrnice Rady 85/337/EHS ze dne 27. června 1985 o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí, ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/35/ES ze dne 26. května 2003, pouze tehdy, když toto rozhodnutí povoluje **změnu nebo rozšíření daného zařízení nebo místa prostřednictvím prací nebo zásahů měnících jejich fyzický stav**, které by mohly mít závažný negativní vliv na životní prostředí ve smyslu bodu 13

pokračování

přílohy II uvedené směrnice 85/337, a představovat tak „záměr“ ve smyslu čl. 1 odst. 2 této směrnice“. Nutno podotknout, že rozsudek ve věci *Pro-Braine a další* se netýkal skládky nebezpečného odpadu, ale skládky „běžného“ odpadu.

[32] Závěry z citovaných rozsudků SDEU pak lze aplikovat i na nynější směrnici Evropského parlamentu a Rady 2011/92/EU ze dne 13. 12. 2011 o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí – dále jen „*směrnice EIA*“ – (srov. rozsudky SDEU ze dne 29. 7. 2019, ve věci C-411/17, *Inter-Environnement Wallonie a Bond Beter Leefmilieu Vlaanderen*, bod 62; a ze dne 9. 9. 2020, ve věci C-254/19, *Friends of the Irish Environment Ltd*, bod 32). Pro úplnost lze uvést, že směrnice EIA nerozlišuje mezi záměrem a jeho změnou, resp. změna původního záměru je dle směrnice sama záměrem (viz bod 24 přílohy I směrnice EIA).

[33] Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí platí, že *předmětem posuzování podle tohoto zákona jsou záměry uvedené v příloze č. 1 k tomuto zákonu kategorii I a změny těchto záměrů, pokud změna záměru vlastní kapacitou nebo rozsahem dosáhne příslušné limitní hodnoty, je-li uvedena; tyto záměry a změny záměrů podléhají posouzení vlivů záměru na životní prostředí vždy*. Pro zařazení zařízení k odstraňování nebo využívání nebezpečných odpadů spalováním, fyzikálně-chemickou úpravou nebo skládkováním do kategorie I není v příloze č. 1 k zákonu o posuzování vlivů na životní prostředí uvedena žádná limitní hodnota (viz položka 53). To vychází ze směrnice EIA, která neumožňuje členským státům stanovit prahové limity pro záměry skládkování nebezpečných odpadů nebo jejich změny. Příloha I směrnice EIA (bod 9 přílohy) uvádí, že zařízení ke zneškodňování nebezpečných odpadů skladováním podléhají posouzení vlivů na životní prostředí bez stanovených limitů a jakékoli fyzické změny těchto záměrů musejí být rovněž posouzeny (bod 24 přílohy). Z toho vyplývá, že unijní úprava klade důraz na preventivní funkci procesu posuzování vlivů na životní prostředí a brání tomu, aby byl tento proces obcházen menšími zásahy. Změny skládky nebezpečných odpadů, které zahrnují fyzické práce, proto vždy podléhají posouzení vlivů na životní prostředí, bez ohledu na jejich rozsah.

[34] Skutečnost, že stavba jako taková nemá za účel zbudovat nové zařízení ke skládkování odpadu (či dokonce nebezpečného odpadu), tedy nic nemění na případné povinnosti provést posouzení jejích vlivů na životní prostředí. Jak bylo uvedeno výše, tomuto posouzení by totiž podléhalo nejen umístění stavby nového zařízení, ale i stavby, kterou se provádí změna stávajícího zařízení. Takovou stavbou pak stavba v nyní projednávané věci je.

[35] K námitkám týkajícím se znaleckého posudku Ing. Benkoviče, Nejvyšší správní soud uvádí, že skutečnost, že žalobce tento posudek doložil až v odvolacím správním řízení není pro nyní projednávanou věc relevantní. Stěžovatel a) totiž v kasační stížnosti netvrdí, že by žalobce tento důkaz navrhl opožděně, tedy že by k němu stěžovatel a) nemusel podle § 82 odst. 4 správního řádu přihlížet. Stejně tak není rozhodná skutečnost, že tento posudek nebyl zpracovaný přímo pro stavbu v nyní projednávané věci. Městský soud na znalecký posudek Ing. Benkoviče odkazoval v souvislosti s tvrzením žalobce, že by se na skládce, na kterou měla být stavba umístěna, mohl nacházet nebezpečný odpad. Podstatné tedy bylo, že tento posudek je součástí správního spisu a že se vyjadřoval ke složení odpadu, který se na skládce nachází.

[36] Pokud dále stěžovatel a) tvrdí, že se s námitkami žalobce vypořádal a není mu jasné, jak více by se měl znaleckými posudky či obsahem skládky zabývat, tak k tomu se městský soud vyjádřil v odstavci 69 napadeného rozsudku. Zde uvedl, že „[s]právní orgán se bude muset vypořádat se znaleckými posudky, na které odkazoval žalobce, a v tomto ohledu rovněž doplnit své závěry o skutkovém stavu – zodpovědět otázku, zda se tam nachází nebezpečný odpad či nikoliv.“ Z toho jednoznačně vyplývá, že správní orgány mají v dalším řízení postavit najisto, zda se na skládce nachází nebezpečný odpad ve smyslu § 7 zákona o odpadech. Touto otázkou se totiž doposud ve správním řízení nezabývaly, přestože je podstatná pro posouzení, zda stavba musí být předmětem posuzování vlivů na životní prostředí. Městský soud proto nepochybil, pokud uvedl, že se jí mají správní orgány v dalším řízení zabývat.

[37] Kasační stížnost stěžovatele a) tedy není důvodná.

IVb. Posouzení kasační stížnosti stěžovatelů b)

[38] Při posouzení kasační stížnosti stěžovatelů b) se Nejvyšší správní soud nejprve zabýval námitkou porušení jejich procesních práv v řízení před městským soudem spočívající v tom, že městský soud po zrušení jeho prvního rozsudku rozhodl ve věci bez nařízení jednání. Pokud by totiž tato námitka byla důvodná, jednalo by se o vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., kterou by se Nejvyšší správní soud rovněž musel podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i bez námítky stěžovatelů b). Nejvyšší správní soud však tuto námitku důvodnou neshledal.

[39] Podle § 76 odst. 1 s. ř. s. *soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem a) pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, b) proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění, c) pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

[40] Důvodem, pro který městský soud zrušil rozhodnutí žalovaného a stavebního úřadu, byla právě jejich nepřezkoumatelnost, resp. také potřeba provést zásadní doplnění skutkových zjištění správních orgánů. Byly tedy naplněny podmínky podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., a městský soud proto mohl rozhodnout ve věci bez nařízení jednání.

[41] Postupem městského soudu navíc nemohlo být zasaženo do procesních práv stěžovatelů b). Ti totiž v řízení před městským soudem vystupovali v postavení osob zúčastněných na řízení. Dle § 34 odst. 3 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo *předkládat písemná vyjádření, nahlížet do spisu, být vyrozuměna o nařízeném jednání a žádat, aby jí bylo při jednání uděleno slovo.* Osoba zúčastněná na řízení tak nemá právo požadovat, aby bylo nařízeno jednání, ale pouze právo být o takovém jednání vyrozuměna, pokud již bylo nařízeno. Tomu odpovídá i skutečnost, že dle § 51 odst. 1 s. ř. s. *soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhnou nebo s tím souhlasí,* tedy že souhlas osob zúčastněných na řízení není pro rozhodnutí bez jednání vyžadován. Pokud tedy městský soud v nyní projednávané věci jednání nenařídil, nijak tím stěžovatele b) na jejich procesních právech nezkrátil. Jestliže stěžovatelé b) chtěli městskému soudu sdělit své stanovisko po zrušení prvního rozsudku městského soudu, mohli tak učinit v písemném

pokračování

vyjádření. Rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 366/2023 – 46, kterým byl zrušen první rozsudek městského soudu nabyt právní moci dne 13. 5. 2024 a nynější rozsudek městského soudu byl vydán 13. 8. 2024. Stěžovatelé b) tedy měli tři měsíce na předložení svého písemného vyjádření. Během této doby však žádné písemné vyjádření městskému soudu nepředložili a v řízení zůstali (po zrušení prvního rozsudku městského soudu) pasivní.

[42] Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

[43] Pokud jde o námitku stěžovatelů b) týkající se podstaty stavby, ta je fakticky totožná s námitkou stěžovatele a) ohledně účelu stavby a předmětu správního řízení. Nejvyšší správní soud proto pouze stručně uvádí, že není podstatné, že provedením stavby nevznikne nové zařízení k odstraňování odpadu skládkováním, jelikož provedením stavby dojde ke změně takového zařízení. V podrobnostech pak zdejší soud odkazuje na vypořádání totožné námitky stěžovatele a) v odstavcích [26] až [34] tohoto rozsudku.

[44] Vzhledem k tomu, že provedením stavby dojde ke změně zařízení k odstraňování odpadů skládkováním, není důvodná ani námitka stěžovatelů b) ohledně irelevantnosti požadavku městského soudu na zjištění, zda se na skládce nachází nebezpečný odpad ve smyslu § 7 zákona o odpadech. Pokud by se totiž na skládce nacházel nebezpečný odpad, byla by stavba změnou zařízení na odstraňování nebezpečného odpadu skládkováním, která by, jak již bylo uvedeno výše, podléhala posouzení vlivů na životní prostředí. Skutečnost, zda se na skládce nachází nebezpečný odpad ve smyslu § 7 zákona o odpadech či nikoliv, je tedy zásadní pro posouzení, zda stavba podléhá posuzování vlivů na životní prostředí.

[45] Stěžovatelé b) v kasační stížnosti rovněž tvrdí, že pokud bude u obdobných staveb, jako je ta v nyní projednávané věci, nutné provádět posouzení jejich vlivů na životní prostředí, pak obce tyto stavby realizovat nebudou. Toto však Nejvyšší správní soud považuje za pouhou spekulaci. Obce či jiné subjekty realizují řadu jiných záměrů, které jsou předmětem posouzení podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Není proto důvod, proč by se záměry spočívající v revitalizaci bývalých skládek neměly provádět pouze proto, že by tomuto posouzení rovněž podléhaly. Nadto se obligatorní posuzování vlivů na životní prostředí nevztahuje na všechny skládky (resp. jejich změny), ale pouze na ty, na kterých se nachází nebezpečný odpad ve smyslu § 7 zákona o odpadech.

[46] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud nepochybil, pokud dospěl k závěru, že kdyby se na skládce, jíž se stavba týká, nacházel nebezpečný odpad, bylo by nutné posoudit vliv stavby na životní prostředí.

[47] Kasační stížnost stěžovatelů b) tedy není důvodná.

[48] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatelů b) na přiznání odkladného účinku jejich kasační stížnosti, protože o samotné kasační stížnosti bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po provedení všech nezbytných přípravných procesních úkonů. Za této situace by rozhodnutí o odkladném účinku bylo nadbytečné a neúčelné.

V. Závěr a náklady řízení

[49] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnosti stěžovatele a) i stěžovatelů b) nedůvodnými, zamítl je za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. (výrok I. tohoto rozsudku).

[50] O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel a) ani stěžovatelé b) neměli ve věci úspěch, proto jim právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by měl procesně úspěšný žalobce, kterému však v řízení o kasačních stížnostech žádné náklady nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že se žádnému z účastníků nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti (výrok II. tohoto rozsudku).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. ledna 2025

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu